

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16389/2024
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Градска топлана“ Зрењанин, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 303/21 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 303/21 од 21.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 303/21 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 262/20 од 02.02.2021. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу Јавног извршитеља именованог за подручје Вишег и Привредног суда у Зрењанину Галоња Милана И Ивк 436/2018 од 01.10.2018. године, којим је тужена обавезана да тужиоцу плати 4.864,16 динара са законском затезном каматом од 22.08.2018. године до исплате, као и трошкове извршног поступка од 5.904,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати 4.812,18 динара са законском затезном каматом од 22.08.2018. године до исплате, као и трошкове извршног поступка од 5.904,00 динара и трошкове парничног поступка. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка од 53.133,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 303/21 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена, делимично одбијена жалба тужиоца и преиначена је првостепена пресуда, тако што је одржано на снази решење о извршењу Јавног извршитеља именованог за подручје Вишег и Привредног суда у Зрењанину Галоња Милана И Ивк 436/2018 од 01.10.2018. године, у делу којим је тужена обавезана да тужиоцу плати 4.812,18 динара са законском затезном каматом од 22.08.2018. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка од 5.904,00 динара и у том делу усвојен је тужбени захтев, док је у преосталом делу побијана првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, тужена је обавезана

да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка од 30.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 15.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП у односу на преиначујући део и с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП) у односу на потврђујући део.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су другостепени суд дао за своју одлуку, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права. Побијаном пресудом одржано је на снази решење о извршењу јавног извршитеља (на начин ближе наведен у изреци пресуде), усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му исплати дуг по основу пружених услуга грејања стамбеног простора. Другостпени суд је пружио правну заштиту потраживању тужиоца имајући у виду да је током поступка утврђено да је тужилац у спорном периоду пружао услуге даљинског грејања туженој, а да тужена није измирила своје обавезе плаћања рачуна на име пружених услуга. У побијаној пресуди изражен је правни став да је тужена, као власник непокретности, у спорном периоду била прикључена на градску топлотну мрежу, те да је обавезна да плаћа накнаду за испоручено даљинско грејање, без обзира на чињеницу што у конкретном случају између странака не постоји уговор о снабдевању топлотном енергијом, а на основу одредбе члана 36. ставови 1. и 2. Одлуке о условима и начину снабдевања топлотном енергијом („Службени лист Града Зрењанина“ бр. 32/2013... 25/2014), као и да тужена као тарифни купац има обавезу плаћања 100% фиксног дела укупног обрачуна, у смислу одредбе члана 38. став 5. наведене одлуке. Одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Указивање у ревизији на другачије нижестепене одлуке, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење на основу веродостојне исправе (тужба) поднет је јавном извршитељу 22.08.2018. године. Вредност предмета спора је 4.864,16 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић